

2023_Anul Aurel C. POPOVICI (XVIII): omul se naște animal,
educațiunea îl face om? - inima fragedă a copilului este impresionabilă!
- profesorii se numesc și ei „părinții” tinerimei?

tribunism

Forme și fond în cultură!

**omul se naște animal,
educațiunea îl face om!**

**impresiunile căpătate în
atingere cu părinții?**

student

șagunism

Și 12 ani a bătut copilul drumul către școală!

copil la geam,

te cuprinde o prea întemeiată groază
când trebuie să te convingi, toată
isprava ce a făcut-o în 12 ani de zile
la școală! este un lustru, o simplă
spoitură pe dinafară ...

Aurel C. Popovici

tribunism

**Profesorii, învățătorii se numesc
și ei „părinții” tinerimei**

tribunism

**TRIBUNA
1884**

Anul tribunistului Aurel. C. Popovici

Articolul „Forme și fond în cultură” IV - „Catedra și băncile” al studentului Aurel C. Popovici, a fost prezentat în revista „Familia” nr. 39 (1886, 28 sept./ 10 oct.); fără a avea pretenția că articolul poate contribui la dezbaterea publică a pachetului de legi privind pentru „România educată”, continuăm reproducerea: «Din pricina însă, că nu dăm școlii atențiunea ce o merită, din pricină că nu ne interesăm și în fapte de ridicarea școalelor noastre, alcătuite mai toate numai cu chiu și vai, din aceste pricini ne putem esplica aproape nulitatea sporului ce-l face școala în creșterea celor ce i s’au încredințat ei.

Vom analiza la razele adevărului isprăvile școlii de azi, observând tot-de-odată, că în cele următoare nu vorbim exclusiv numai de școalele noastre românești, ci în general despre starea școalelor, având în vedere școala cum este ea în realitate și nu în raporturile ce se tipăresc pe fiecare an despre activitatea lor. **Omul se naște animal, educațiunea îl face om.**

Copilul din leagăn și până la vârsta pubertății sale este espus mai întâiu și mai puternic influințelor ce știu și pot esercita părinții asupra lui, dar cu deosebire mama. Mama trebuie să fie prima și cea mai stăruitoare crescătoare a născutului ei.

Inima fragedă a copilului este impresionabilă în gradul că se poate asemana, după J.J. Rousseau, cu o tablă ștearsă; mama este chemată a grava, a trezi cele dintâiu sentimente în fragedul său lăuntru, iar impresiunile căpătate în atingere cu părinții, dar cu deosebire subt îngrijirea și tratarea mamei, sunt

impresiuni ce nu se efasează (n.r.: șterg) în viață, impresiuni directive: cu alte cuvinte, este **un teren pregătit**, într'un grad oarecare, **pentru întreaga cultură ulterioară a individului. Tot ce aude, vede și simte omul în anii copilăriei sale, este de o puternică însemnătate**, de o influință directivă asupra întregii sale dezvoltări. În gradul acesta de educațiune rezidă - de regulă - cea dintâiu și tot-de-odată cea mai primejdioasă greșală.

Sunt nenumărate cazurile în cari părinții, în loc de a-și crește copiii în faptă, îi cresc numai în aparință, sau mai bine zis i necresc. **Prea adesea, iubirea neînfrînată ce o au părinții cătră copiii lor, i seduce de astfel, că pe copil nu-l crește prevederea, judecata, convingerea părintească**, ci voința sau mai bine zis capriciile prunciei sale îl cresc, pentru că părinții din iubire neastâmpărată, de regulă însă din ignoranță totală în materie de educațiune, nu au puterea, sunt absolut incapabili, de a-și valora prevederile, de a-și aplica convingerile (!) ce ar trebui să aibă în materie de educațiune. Dintr'un asemenea sistem (!) smintit de educațiune se ridică copiii răsfățați și neascultători. În alte cazuri extremele apucături părințești greșesc direcțiunea creșterii copiilor. **Sau o severitate neîntemeiată inspiră copilului din primele momente o frică, o rezervă față cu părinții săi sau o bunătate bolnăvicioasă, nenaturală, înfundă trezirea respectului față cu ei.** De aci copiii crescuți după șablon și copiii hăimăiniți. Numai o iubire mereu înfrînată de puterile judecății, dar o iubire sinceră, din care să respire o intimitate plină de bunăvoință, este în stare a face accesibil copilul ideilor ce le voim realizate în educațiunea sa.

Educațiunea familiară ce se dă copilului ar trebui întocmită în chipul ca copilul nu din frică nemotivată, ci din o sinceră iubire, din o adevărată încredere să asculte de părinții săi și aci zace **un mare adevăr în arta educațiunii familiare**. În general, părinții au datorința a se familiarisa cu știința creșterii, precum am spus această idee la locul său. Dar sunt foarte puțini copii cari au fericirea a fi crescuți de părinții lor după un sistem rațional. Partea cea mai mare ese din casa părintească cu creșterea amintită mai sus, cu alte cuvinte, fără creștere rațională. Resultă deja de acum, că toate învățăturile religiei, filosofiei etc. nu vor putea produce nimic dacă pământul pe care va avea să cadă această sămânță binecuvântată, nu va fi pregătit, iar pregătirea aceasta este educațiunea, care însă, cum văzurăm, este mult prea greșită pentru a putea alcătui o pregătire pentru școală. Într'aceea vremea școalei sosește. Copilul, obicinuit fiind a lucra mereu după capriciile sale, sau fiind amenințat mai dinainte cu școala, care i se pune în vedere ca o viitoare tortură, nu va putea simți nici o atragere cătră cei patru păreți și în fața unui dascăl, care în multe cazuri nu merită această numire. Trecem peste păcatele neiertate și atât de variate ale părinților, comise față de educațiunea și instrucțiunea primară, prin tratarea copiilor într'un spirit contrar scopului școlar și cari zădărnicesc ori ce silințe ale învățătorului conștiincios. Copilul face ce face și mântuește oarecum școalele primare, cari alcătuesc puntea de trecere în școalele medii sau secundare. Vine gimnasiul (liceul) cu destinațiunea de a da copilului o instrucțiune generală, o educațiune clasică superioară. Mare este ironia ce se cuprinde în proporțiunea ce există între educațiunea clasică reală.

Copilul intră și luăm cazul cel mai favorabil, un copil silitor, clasat cu nota „foarte bine” sau „eminent” și după cu curs de opt, scriu opt ani de zile, diferența ce o găsim în el este, că: **1. În vârstă a înaintat cu opt ani; 2. Posedă opt hârtii ce ar avea să garanteze „eminentul” său progres cu recunoașterea formală că este copt sau „matur”; 3. Găsim în capul său câteva cuvinte latinești, grecești, câteva sărăcii de cunoștințe enciclopedice fără nici o legătură și cari după expirarea celor două luni de vacanță, în totală lipsă de organizație și coordinație între ele, evaporează mereu, iar după**

cursul de 12 ani pe banca școalei, **te cuprinde o prea întemeiată groază când trebuie să te convingi, că toată isprava ce a făcut-o în 12 ani de zile la școală! este un lustru, o simplă spoitură pe dinafară, iar în lăuntru, în fond, nimic real și nimic trainic.**

Și 12 ani a bătut copilul drumul către școală, 12 ani a stat mereu pe bănci, închis într'o atmosferă vătămătoare desvoltării sale fizice, 12 ani a trebuit să-și turmenteze mintea și tot atâta îndelungată vreme părinții au trebuit să aducă jertfe simțite în considerabile cheltueli, în credință deșartă că mititelul va primi o educațiune superioară, o temeinică pregătire pentru studiile înalte, și după toate acestea să nu ne mâhnească convingerea că copilul, în faptă, nu s'a ales cu nimic, nimic în ochii oamenilor independenți în chipul lor de refesiune, cari nu deduc fondul, valoarea din scriperea formelor, cari nu judecă pe tinerul eșit din gimnasiu după testimoniile ce i s'au dat, ci după ideile și faptele sale în cari se răsfrânge mai vădit gradul de creștere, **felul de cultură ce și-a însușit în cursul celor crânceni 12 ani? Despre câți tineri, absolvenți de gimnasii, am putea noi să susținem - în deplină convingere - că într'adevăr în toate manifestările lor se reoglindește scopul ajuns al educațiunii clasice?!**

Vom răspunde cu toții, că despre foarte puțini și vom arunca numai decât vina asupra actualului plan de învățământ, asupra însărcinării esagerate a școlarilor cu mulțimea obiectelor de studii, vom releva pretinsa tortură cu limbile clasice și aceasta cu atât mai vârtos, cu cât se discută chiar acum foarte mult idea sulevetă (n.r.ridicată) de dl Frary. Momentele aceste vor fi având și ele o însemnătate, dar veritabila cauză a nesuccesului în instrucțiunea și educațiunea secundară trebuie s'o căutăm în practica de toate zilele, în reala lucrare a școalelor secundare. **Profesorii, învățătorii se numesc și ei „părinții” tinerimei, dar te cuprinde o frică când trebuie să te convingi, ce mic și disparent este numărul acelor profesori cari într'adevăr merită numirea de profesor și astfel și de părinte.** Da, toți profesorii ar trebui să fie părinți pentru junimea încredințată conducerii și formării lor. Dar în realitate - nu în programe - cum este? **Trist, de mai trist nu se poate. Greșeala cardinală o găsim în faptul, că cea mai mare parte din profesori din capul locului nu erau chemați a fi ce sunt, adecă ce ar trebui să fie.** Pe cei mai mulți nu conștiința limpede a dorului dela natură de a putea fi propagatorii cunoștințelor folositoare și formatorii caracterelor juvenile i-a îndemnat a se închina (!) breslei dăscălești, nu, ci motive cu totul de altă natură».

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<https://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2023-anul-a-c-popovici-xviii-omul-se-naste-animal-educatiunea-il-face-om-inima-frageda-a-copilului-este-impresionabila-profesorii-se-numesc-si-ei-parintii-tinerimei-169746.html>

În: *Tribuna*, 01 mai 2023